

שמיר השאיר בספרד רושם עגום. לתאר את ביקורו כהצלחה, יהיה דומה לתיאור הררי השלג ליד באר־שבע

מרדכי הורוביץ

רמת החיים ורמת המוות

ממילחמות ישראל, וכמו במלחמת האינתי-פאדה כיום — לנצח או למות. "הכיבוש" האיום הוא רק תוצאת לווי לניצחון ההכרחי, שבזכותו אנחנו בכלל קיימים.

כאשר הברירה העומדת לפנינו היא לנצח או למות, יאמר עם ישראל לג'ימי, כי הוא צריך לזנוח את הרעיון הלא־מציאותי, שא־נחנו נסכים למות כשקט במלכות שלו. אם לא תהיה לנו ברירה, אנחנו נהפוך את המיזרח התיכון לחלל הסרטיים, שישאב לתוכו את המעצמות וימחץ אותן זו בזו. אנחנו איננו יהודי אירופה. אנחנו ניקח איתנו לעזאזל כל מי שנוכל, ונוכל לקחת איתנו רבים מאוד. האפשרויות ממש מרהיבות.

מישהו היה צריך טוֹף־סוף לומר את הדברים האלה בגלוי, בתיקווה שאמירתם תמנע אולי את הצורך בביצועם.

ג'ימי בייקר בוודאי מבסס את הרגשותו, שאנו בידיו כמו חוגלה במלכות, על העובדה שאנחנו תלויים בארצות־הברית. נכון שהיא נותנת לנו מדי שנה שלושה מיליארד דולר. הדרושים לנו מאוד. אבל תלות זו קיימת רק כל עוד אנחנו חושבים על בעיות של רמת־חיים ושמירת־החיים. ברגע שאנו נלחצים להתרכז בבעיות של רמת־המוות, השפעתה של ארצות־הברית בישראל מתפוגגת, ואינה קיימת עוד.

בייקר הישועה אותנו לחוגלות במלכות. אם ילך לו עם החוגלות, כמו שילך לו איתנו, הוא יצטרך לקנות את העופות המתים שלו באחת העגלות האלה, המוסוות כעגלות למימכר־גלידה, המוכרות עופות ירויים ל־צ'יידים שלומיאלים, כדי לאפשר להם להציל את יוקרתם.

מנערת, כמו דיטונאטור, את המיסקע הררום של האנטי־שמיות בעולם. האנטי־שמיות מפזרת בשקיקה את השקר הערבי על אורות ישראל חזקה ודורסנית, שיצאה לפני 20 שנה לכבוש את המיזרח התיכון בהנהגת ג'ינג'יס חאן היהודי — הכובש האכזר לוי אשכול ז"ל. הברירה היתה לפני 20 שנה, כמו בכל אחת

שר־החוץ בייקר ישראל כעוף במלכות

הוא צודק. ישראל במלכות. היא תלויה בארצות־הברית. היא כאמת מרגישה כמו בעל־חיים במיצר. אין לה לאן לברוח. אבל בייקר לא מביא בחשבון דבר אחד: שאנחנו עם מיוחד במינו, עם בעייה מיוחדת שאין לאף עם אחר. לאומות העולם יש בעיות, הנובעות משאיפתן לשפר את רמת חייהן. אחרי השואה, אנחנו היהודים, הננו העם היחיד שיש לו, בנוסף על בעיות של רמת־החיים, גם בעייה של רמת־המוות. השואה היתה תוצאה של רמת־מוות ירודה. אם ילחצו אותנו כך שלא תהיה לנו ברירה, כמעט נשמה למות כמו בני־אדם, כדי לגול מעל ההיסטוריה היהודית את חרפת המוות הירוד באירופה. אנו מבטיחים לבייקר ולידריין הערבים לדרוש בפעם הבאה מחיר מרתיע עבור חייהם.

יש לנו ניסיון־שואה. אנחנו מכירים את ההרגשה של ערב השואה, ויודעים שקיימים היום כל התנאים הדרושים לשואה. אנו חשים את הברירות ההרמטית הולכת וסוגרת עלינו, את השנאה התהומית של קבלן ההשמדה התורן יאסר ערפאת. אנו רואים איך שינאה זו

דבריו המחוצפים של ג'ימי בייקר בכנס אייפיק תואמים היטב את גילויי השינאה ל־ישראל בוועידת ראשי המדינות הערביות ב־קובלנקה. אנו כאן, בארץ ישראל הגדולה, שממדיה בערך כממדי ילוסטון פארק ב־ארצות־הברית, חשים זה עשרות בשנים את מועקת השינאה של ראשי המדינות הללו ועמיהם החוננים עלינו סביב. בייקר הצטרף בדבריו למצור המוטל עלינו, ובאפנו עלה ריח בשר חרוך של שואה. אנו מרגישים כמו בעל־חיים במלכות, שאין לו לאן לברוח. בייקר ריבר כמו צייד היודע ואת היטב.

בייקר הוא צייד חובב. לפני שבועות אחדים הוא לקח עימו לאת־הצייד עיתונאי מירודיו, שראיין אותו במקום. בייקר הסביר לעיתונאי את שיטתו בציד. מסתבר שבייקר מעמיד מלכודות ובעזרת פיתיונות הוא מושך לתוכן את בעלי־החיים. כשהמלכודות נסגרות ובעלי־החיים אינם יכולים עוד לברוח, בייקר יורה בהם. המראיין שאל: "אתה מדבר על חוגלות?" ובייקר ענה: "לא. אני מדבר על ישראל".

אלה ריבורים של פירחה, אף כי לכאורה